

## AD VÝZVA ZA OBNOVU CIRKVI .týždeň 18/2012

Ďakujeme, že sa .týždeň venuje aj Výzve Teologickej fóra. Symetrický priestor pre našu Výzvu aj jej kritiku zo strany cirkevného právnika na protiľahlej strane, ako aj odkaz na úplné znenie redakciu skrátených textov otvára možnosť na polemiku. Žiaľ, už pri tomto vstupe chýba pre polemiku to podstatné, k čomu Výzva Teologickej fóra povzbudzuje – chýba totiž diskusia. Vľavo je výzva, aby sme sa zamysleli a diskutovali o vážnych otázkach, vpravo je obžaloba, súd aj trest v jednom. Diskusia sa nestratila kdesi vo väzbe medzi ľavou a pravou stranou vydania. Jednoducho nebola. Autor výzvy Teologickej fórum, ktoré sa ocitlo pod tlakom trestajúcich vyhrážok, požaduje, aby sa diskusia na tému reformy cirkvi vrátila zo súdnej siene do prostredia teológie. Od biskupov očakávame, že si budú voči kresťanskému ľudu plniť svoju povinnosť: podporovať charizmy medzi ľuďmi a vyvažovať rozdiely medzi rozmanitými mienkami. Pôjdeme ďalej cestou otvoreného dialógu, pretože o reforme cirkvi sa musí smiet hovoriť teologicky aj publicisticky pred tvárou verejnosti, nie v kuloárach.

Prosíme čitateľov časopisu .týždeň, ktorých tento spor zaujal, aby si okrem Výzvy prečítali na našej stránke aj ďalšie diskusné podnete.

.peter Križan,  
podpredseda Teologickej fóra

Žil a pracoval som v Rakúsku v profesionalej i cirkevnej oblasti takmer 7 rokov. Chápmem, že autori „Výzvy za obnovu cirkvi“ reagujú svojím spôsobom na existujúce problémy. Stretol som sa s pozitívnymi i negatívnymi stránkami rakúskej cirkvi. Bohužiaľ, veľa skutočnej obnovy katolíckej cirkvi som tam z pôsobenia „progresívne“ (modernisticky) ladejúcich kňazov či laikov nevidel. Boli to skôr dlhé diskusie bez výsledkov, zahmlievanie pojmov v prednáškach typu „Ježiš áno, cirkev nie?“ Nespochybňujem hodnotu dialógu s hľadajúcim človekom. Cirkev má za úlohu vykladať evanjelium pre súčasného človeka zrozumiteľne a reagovala na „znamenia časov“. Iste to však nemá byť proti učeniu či konaniu samotného Krista a cirkvi, ktorú založil, ako nejaký „vynález“. Ježiš rozhodne nebol úzkoprsý a nehanbil sa rozprávať sám i pred apoštolmi so Samaritánskou pri studni (nežidovkou, „rozvedenou“ ženou).

Osobne poznám kňaza, ktorý pôsobil v obci Berg 11 km od Bratislav. Povedal mi, že v Bergu sa 30 rokov nespovedalo, lebo kňaz po koncile vyhlásil, že už netreba. Tento problém ma zaujal a neskôr som sa dozvedel, že mnoho Rakúšanov nechodoilo na spoved, lebo to mali dokonca teoreticky zdôvodnené. Keďže encyklika Humanae Vitae Pavla VI. potvrdila, že umelá antikoncepcia je morálne zlo, kňazi mali problém s ľuďmi, ktorí sa chceli spovedať a pristupovať k sviatostiam, ale aj naďalej používať umelú antikoncepciu. Takže „progresívni teológovia“ vymysleli teóriu, že

existuje ľažký hriech, ktorý nie je smrteľný, lebo je zo slabosti – a netreba sa z neho spovedať, stačí oľutovať. Nie som teológ, som informatik, ale toto riešenie mi nepripomína „Ježišov príklad“ – skôr zbrúsenie „náročných výziev evanjelia.“ Samozrejme, nemôžem jedným príkladom opísať či odpísť modernizmus v Cirkvi. Skutočnú obnovu, ktorá čaká na rozvinutie, nám zanechal blahoslavený Ján Pavol II. Jeho apoštolský list *O dôstojnosti a poslaní ženy* či *Teológia tela* (katechézy o ľudskej láske) ponúkajú zaujímavé impulzy pre obnovu veriacich i cirkvi. Nie je spochybňovanie „noriem cirkvi“ prejavom postupnej straty nádeje na autentickú obnovu cirkvi?

.ing. Ján Jendrichovský, Banská Bystrica

Je neodškripteľným faktom, že iba samotná existencia diskusie v rámci katolíckej cirkvi (KC) na čo len trochu mediálnej úrovni a v takej skostnatenej inštitúcii, akou na Slovensku KC nepochybne je, je malý zázrak. No reakcia pána Dudu poukazuje na hlbšie problémy, ktoré prípadnú diskusiu zvyknú zadusiť už v jej počiatkoch. Nemôžeme sa čudovať tomu, že profesor kónonického práva sa odvoláva na rôzne nástroje tohto práva, ktoré boli počas história KC ustanovené a dôsledne uplatňované. Druhou vecou je však charakter niektorých z týchto „nástrojov“, ktorých výsledkom uplatnenia je eliminácia už samotných možností diskusie. V minulosti to viedlo k neustáemu štiepeniu cirkvi. Ide aj o vrodené odmietnutie názorovej plurality, ktorá ohrozenie „zachovanie“ ortodoxných línií v KC. Táto vlastnosť je sice jedným z dôvodov toho, prečo dnes KC hlásia to, čo hlásia, no o to nepochopiteľnejšou sa javí pri pohlade späť do histórie, kde sa dá najť množstvo príkladov zneužitia nástrojov kónonického práva ako takého. Popierať tento vývoj sa rovná zakazovaniu dialógu, ktorému sme v základoch kresťanskej náuky vedení. Za všetko vratí napríklad dogma pápežskej neomylnosti, ktorá je stará asi 142 rokov. Jej úsmevným opakom je

Petrovo povestné trojité zaprenie v predvečer ukrižovania, ktoré nám pripomína našu vlastnú ľudskú slabosť. K otvorenosti a dialógu by sme mali byť vedení NIE kónonickým právom, ale našim vedomím vlastnej nedokonalosti.

.michal Štassel

## AD VLADIMÍR JUKL .týždeň 19/2012

Len nerád reagujem na chybné formulácie v perodickej tlači, ale ako faleristikovi mi nedá neuviesť na pravú mieru nezmyselné údaje o vyznamenaní Vladimíra Jukla „štátnej cenu“, „krížom polskej kavalérie za zásluhu“ alebo „poľským štátnym vyznamenaním Galaviersky kríž.“ Také vyznamenanie neexistuje a publikované pomenovania vznikli v dôsledku zlého prekladu v spojení absolútnej neznalosti problematiky vyznamenaní. Korektná informácia je, že poľský prezident Kaczyński v roku 2009 Vladimírovi Juklovi prepožičal rytiersky kríž čiže 5. triedu Radu zásluh Poľskej republiky. Rad má päť triednu štruktúru a najnižšia trieda radu sa tradične označuje ako rytiersky kríž. Vyznamenaný insignie radu nedostal, ale prezident mu ich prepožičal, pretože rady sa, na rozdiel od dekorácií (medaily, kríže a odznaky), neudeľujú, ale prepožičiavajú (možno ich odobrat).

P. S. Faleristika = pomocná historická veda, ktorá skúma nositeľné a neprenosné vyznamenania vo faleristickom ponímaní.

.igor Graus

**Casopis .týždeň**  
Partizánska 2, 811 03 Bratislava  
fax: 02/59 30 36 98  
listaren@tuzden.com

Kde sa dá v Česku kúpiť časopis .týždeň:  
Knihkupectvo FSS MU, Joštova 10, Brno  
Slovenská kniha, Jiřská 1, 110 00 Praha 1